

клѣтката. Най-послѣ кацна високо на едно гѣсто дърво, разтърси крилца, почисти си перцата и почна да чурулика, да подсвирва и да се прѣлива въ чуднитѣ си забравени пѣсни.

Отъ руски.

Д. И. Поляновъ.

Защо си откъсналъ единъ щъркелъ главата,

Лека-полека ракията задави псувни и викове. Кръчмата утихна.

Всички седѣха мълчаливи, сѣкашъ утѣшени.

— Ихъ, тегло! — чу се въздишка и тазъ жалба прозвучи нѣкакъ фалшиво. Влѣзе високъ, едъръ човѣкъ съсъ сламена шапка и широки ботуши — и седна, безъ да поздрави. Вратата остана отворена.

Единъ по единъ селянитѣ се раздвижиха и слѣдъ половина часъ вече всички гледаха на вѣнъ.

Навѣнъ бѣше тѣй хубаво, тѣй свѣтло! Селото съ голѣмитѣ брѣстове, ливадитѣ, тучнитѣ ниви, кривулестата рѣка, далечнитѣ синкави планини, които подпираха още по-синкавото небе — цѣлата природа, съсъ слънце и просторъ, съ цвѣтя и лазуръ . . . Тѣй би се виждалъ рая прѣзъ адска нѣкоя дупка.

Тамъ, не далече, по тъмнозелената морава, се забѣлѣзва нѣщо: единъ щъркелъ пристѣпваше бавно — бавно, като че бѣше дошелъ да се поразходи слѣдъ дневната си работа, на самота, край върбитѣ ..

— Животина, ходи си . . . — обади се единъ.

И дългото мълчание се прѣкъсна. Всички замърдаха устни да кажатъ нѣщо: